

godt paa Vej“. Ja, jeg erkender, at han er „godt paa Vej“ til at naa det Tal, der forelaa, da man sluttede af med Højre i 1901, blot med 2—3 Aars Styre er man naaet godt op mod det Forhold mellem direkte og indirekte Skatter, som Venstre begyndte med i 1901.

Et andet Beløb, der falder i Øjnene, er Grundskatterne. I 1914 udgjorde de 5,9 pCt. af hele Indtægten paa § 5, men de er nu gaaet ned til 2,6 pCt., altsaa en mægtig Nedgang. Jeg finder det rimeligt, at Grundskatternes Indtægter i en væsentlig Grad bør komme Kommunerne til gode, der jo har lige saa store Vanskeligheder at kæmpe med som Staten. Og jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om vi ikke snart kan vente, at han giver Kommunerne Adgang til at benytte de Grundskatter, der nu maa siges at være et udmærket Skatteobjekt, efter at Forholdene har forandret sig saa mægtigt, som Tilfældet er i disse Aar.

Jeg er enig med den højtærede Finansminister i, at § 26 maa underkastes en Grundændring, saaledes at vi der kun optager saadanne Ting, der virkelig angaar indtægtgivende Aktiver. Og jeg kan ogsaa sige, at den Kommission, som den højtærede Minister har nedsat til at ændre Regnskabsformen, netop har haft det under Overvejelse, og at der sikkert inden lang Tid vil fremkomme Forslag om en anden Opstilling med Hensyn til Bevillingerne paa § 26. Den højtærede Minister kan kun være glad for, at Kommissionen ikke har arbejdet hurtigt, end at vi ikke kan benytte dens Forslag ved Aflæggelsen af Statsregnskabet for 1922—23, thi de 3 Mill. Kr.s Overskud vilde uhjælpeligt være forsvundet og forvandlet til et Underskud, hvis § 26 havde været redigeret, som den skulde. Det er vel den eneste Gang, hvor den højtærede Minister faar den Glæde at fremlægge et Statsregnskab med Overskud paa Driftsbudgettet, og det er kun, fordi § 26 er forkert affattet, saaledes som den højtærede Minister selv erkender, at den er. Der vilde være et Underskud paa Driftsbudgettet, hvis det var opstillet rigtigt. Det er saaledes meningsløst at kalde det, at det kongelige Teater giver Underskud, for en Formueerhvervelse. Og det er det faktisk efter Regnskabet, hvor det, at det kongelige Teater arbejder med Underskud, opføres som en Formueerhvervelse. Det er ikke den højtærede Finansministers Opfindelse, det erkender jeg, men det er dog en meningsløs Opstilling. Derimod kan der være andre Poster

af dem, Ministeren nævnte, med Hensyn til hvilke jeg ikke er helt enig med ham. Ministeren mente f. Eks., at Erhvervelse af Gesandtskabsbygninger heller ikke kunde opføres blandt Formueerhvervelser. Det er en Ting, vi senere kan drøfte nærmere.

Det var Statsregnskabet for det forløbne Aar. Jeg kommer nu til indeværende Aar. Derom sagde Venstres Ordfører, at der var ikke helt ugrundet Haab om Balance — *ikke helt ugrundet Haab*. Han sagde, at hvis ikke noget uforudset indtraf, kunde der være Haab om Balance. Jeg vil vende det om og sige, at der maa indtræffe noget fuldkommen uforudset, noget uforudset af en ganske forbavsende Art, om der overhovedet i indeværende Finansaar skal være Haab om Balance. Jeg vil stadig fremhæve, at de 10 Mill. Kr., vi laaner, kalder vi ikke normal Indtægt. Da Finansministeren i Fjor mødte med Finansloven, sagde han: Jeg kan ikke dømme om, hvorledes indeværende Finansaar vil stille sig, men jeg kan sige, at i de første tre Maaneder har vi haft et rent Overskud paa 27 Mill. Kr. Det sagde Finansministeren i Fjor. Men de 27 Mill. Kr.s Overskud paa det Tidspunkt betød ved Regnskabets Aflæggelse 60 Mill. Kr.s Underskud. I Aar siger Ministeren: Jeg kan sige, at der er Balance paa de første 5 Maaneder af Aaret. Der er altsaa ikke Tale om 27 Millioner, men om Balance; det er Differencen fra i Fjor til i Aar. Hvis vi skal dømme efter dette — jeg erkender naturligvis, at det er Tal, man ikke absolut kan bygge paa, men det er det eneste, vi har at gaa ud fra i Dag —, saa er der i Aar ringere Udsigt til Balance, end der var i Fjor. Hvis Ministeren sammenligner de to Aar, er Udsigten til Balance mindre end i Fjor. Mere kan vi absolut ikke sige, men saa tror jeg, vi kan være enige om, at vi ikke skal være alt for sikre paa Balance i indeværende Aar.

Men saa har vi det store „Lyspunkt“: Finansloven for 1924—25, hvor der, naar vi tager § 26 med, endda er et Overskud paa 38 Mill. Kr. til Modgaaelse af de Krav, der maatte komme paa Tillægsbevillingsloven og efterhaanden i Aarets Løb paa Finansloven. Der er da Balancen, sagde Venstres Ordfører. Men Ordføreren har ganske sikkert ikke rigtig gaaet Finanslovsforslaget efter; havde han det, vilde han have opdaget, at dette Budget har en forbavsende Karakter. Det hændte undertiden, paastaar man, at en Mand, der forbereder sig paa at afstaa